

BARCELONA, QUASI OLÍMPICA

La recta final

Tot just si falten uns dies per a la nominació de la ciutat que haurà d'acollir la celebració dels Jocs Olímpics del 92. Un llarg recorregut, ple de projectes i vicissituds, que ara convé repassar.

Carles Ruiz

«Els catalans presenten arguments que fan doblegar els més escèptics...» (*Le Monde*), «Gran Bretanya confia en Birmingham, però Barcelona és la favorita...» (*Times*), «Barcelona encapçala la cursa dels Jocs del 92...» (*Herald Tribune*)... Els darrers

DOMÈNIC UMBERT

Pasqual Maragall, relleu olímpic de Narcís Serra.

dos mesos, Barcelona ha estat visitada per més periodistes estrangers que durant tota la guerra civil espanyola. A la ciutat, els jocs s'han convertit en el principal tema de conversa dels ciutadans i l'anagrama olímpic apareix, de forma omnipresent, pertot arreu. El proper dia 17 d'octubre, la ciutat es paraitzarà per conèixer la decisió dels membres del COI, reunits al Palais de Beaulieu de Lausana.

Els màxims responsables de l'Oficina Olímpica han desembarcat ja a la petita ciutat suïssa. Els adhesius, els bolígrafs i les samarretes de la candidatura de Barcelona ocuparan Lausana, mentre obres de Dalí, Picasso, Miró, Tàpies i Gargallo, s'exposen a

la Fundació l'Hermitage, i Montserrat Caballé intenta encantar la família olímpica amb un recital a la catedral de Lausana. El 1992 succeeix els intents del 1924, del 1936 i del 1972, d'aconseguir per Barcelona l'organització dels Jocs Olímpics.

Han passat cinc anys des que Narcís Serra —llavors alcalde de Barcelona— va traure la pols d'aquesta aspiració iniciada per la Mancomunitat fa seixanta anys. Al gener del 1981, Serra anunciava al president del Comitè Olímpic Internacional al seu desig que Barcelona fos la seu dels Jocs d'Estiu de la XXV Olimpíada. Era la primera ciutat que ho demanava i, temps després, d'altres ciutats s'hi afegien: Estocolm, Milà, Nova Delhi... Sis ciutats han enfilat la recta final: Amsterdam, Barcelona, Belgrad, Birmingham, Brisbane i París. Totes han exposat els seus arguments i esperen, amb impaciència, la «fumata blanca» del COI.

La candidatura

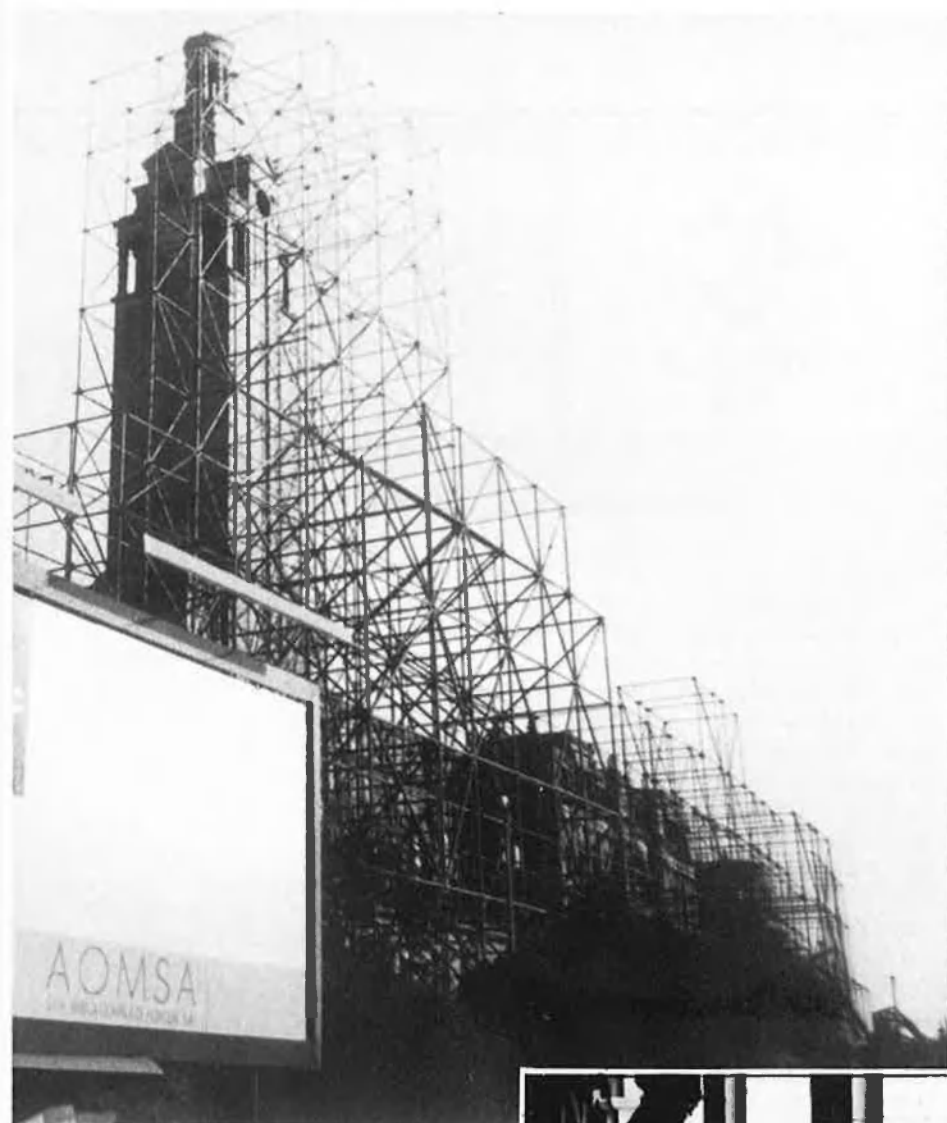
El maig del 1981 l'alcalde de Barcelona Narcís Serra anunciava davant el rei Juan Carlos el propòsit de l'Ajuntament de presentar la candidatura. S'iniciava així una campanya de sensibilització i la recerca de suports del projecte. Les eleccions generals del 1982, i la designació de Serra com a ministre de Defensa, van produir el rellevament de l'alcaldia, i Pasqual Maragall es feia càrrec de la torxa olímpica i impulsava definitivament el projecte.

El 1983 començava amb solidesa la batalla olímpica, quan el ple de l'Ajuntament de Barcelona acordà per unanimitat donar suport a la candidatura. La pretensió de la capital catalana es va topar, però, amb una certa resistència. «Madrid té les mateixes condicions que Barcelona i, per tant, també pot ser candidat, i jo intentaré que ho sigui», declarava Jorge

Verstrynge al març d'aquell any. La reivindicació de l'ex-secretari general d'AP creà malestar entre els dirigents del seu partit a Barcelona, i la qüestió es va oblidar després d'una intervenció de Verstrynge en un programa de RNE: «Mai no he demanat els JJOO per a Madrid». Dos mesos després, Pasqual Maragall signava a París un crèdit internacional de 3.000 milions de pessetes amb onze entitats bancàries, i l'Ajuntament i la Generalitat signaven un conveni i es creava l'Oficina Olímpica, encarregada de promoure la candidatura. «A partir d'aquell moment, la Generalitat s'ha compromès, s'ha implicat en el projecte, no tan sols moralment, sinó col·laborant-hi econòmicament», afirma Josep Miquel Abad, conseller delegat del Comitè Executiu de la Candidatura.

Joan Mas Cantí substitueix Armand Carabén al front de l'oficina olímpica i s'inicia l'ofensiva internacional. Pasqual Maragall viatja a Lausana i s'entrevista amb Joan Antoni Samaranch. Sembla que el president del COI va aconsellar que s'iniciessin els treballs com més aviat mi-

llor, per tal de presentar en la reunió final del COI obres i no projectes.

En les acaballes del 1983, Pasqual Maragall, Josep Lluís Vilaseca —director general d'Esports de la Generalitat—, José María Figueras —president del Consell de Cambres de Comerç— i Joan Mas Cantí, es reuneixen a Barcelona. En aquella reunió Maragall va exposar la necessitat de la «unitat ciutadana» i va evocar la col·laboració de tots els sectors ciutadans amb l'alcalde Rius i Tauler per a la celebració de l'Exposició Universal del 1988. Aquesta reunió cristallitzaria el març del 1985 amb la creació de l'Associació «Barcelona Olímpica 92», que presidida per Carlos Ferrer Salat —nomenat després membre del COI—, estava disposada a col·laborar «desinteressadament» en la candidatura de Barcelona. Les 28 empreses que es van integrar en l'Associació s'han convertit en 96. Els seus directius han viatjat a 57 països, i el seu vice-president, Leopoldo Rodés, ha visitat tots els membres del COI, tret d'un. Cada empresa ha aportat 10 milions de pessetes per a finançar el 50 per cent del pressupost

de la candidatura, xifrat en 1.000 milions de pessetes.

S'acabava el 1983 i al suport econòmic s'havia afegit el suport polític de les institucions de l'estat. Al desembre, Pasqual Maragall es reunia a Madrid amb el president del govern, Felipe González, amb Miguel Boyer —ministre d'Economia—, Enrique Barón —ministre de Transports— i el president i vice-president de l'INI. «El govern dóna suport a la nostra candidatura», declarà Maragall. Al mateix temps, es va crear un malestar en el món polític d'Andalusia i Aragó, per la desestimació, per part del COE, de Granada i Jaca com a seu dels Jocs d'Hivern del 1992. «El sentit d'aquest afer té per objecte donar suport a la candidatura de Barcelona», manifestava la taula de les Corts d'Aragó. El suport oficial, però, no es va produir fins el 1985.

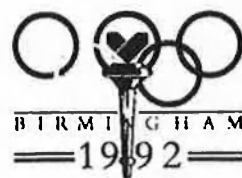
Els Jocs Olímpics de Los Angeles, a l'agost del 1984, van ser aprofitats per a promoure la candidatura de Barcelona. En l'hotel Baltimore de la ciutat nord-americana, Maragall va explicar davant 400 persones el projecte olímpic. «Els catalans vam tenir un dels primers campions olímpics», va dir l'alcalde amb humor, referint-se a Lucius Nadals, un català que guanyà una cursa de carros en l'Estadi d'Olímpia al segle II a. C.

El 1985 va ser l'any de la màxima activitat política. Al març, el govern espanyol s'incorpora oficialment al Consell Rector de la Candidatura. Jordi Pujol, Javier Solana i Pasqual Maragall, van signar un conveni de col·laboració al palauet Albéniz. Les tres institucions van acordar la constitució d'un Comitè Executiu per evitar els problemes de París, llavors immersa en una guerra de comitès i sense cap organisme aglutinador. Immediatament, el ministeri d'Afers Estrangers anunciava a tots els ambaixadors la conveniència de promoure la candidatura. Després vindrien més adhesions. El rei Juan Carlos va ser nomenat president del Comitè d'Honor dels Jocs. A l'octubre, el Congrés dels Diputats també hi donava suport. El president del Congrés, Grego-

rio Peces-Barba, llegia una moció institucional que, entre d'altres coses, deia: «Precisament, el 1923 es celebra el V Centenari del Descobriment d'Amèrica, fet cabdal que manifesta la vinculació de la cultura espanyola, de la qual forma part destacada la ciutat de Barcelona, a la universal...» El 28 del maig, el president del Comitè Olímpic Espanyol demanava oficialment la Candidatura de Barcelona.

Però abans, la Generalitat i l'Ajuntament intentaven eliminar recels mutus. El febrer, Samaranch va fer d'intermediari per a reconciliar ambdues institucions. Segons sembla, es va arribar a un pacte: la Generalitat replantejaria la seva política d'inversions de cara a les necessitats de la candidatura, a canvi de compartir el protagonisme de la seu dels possibles JJOO del 92. Mentrestant, a París, Chirac afirmava que no tenia dubtes respecte a la independència de Samaranch. A França, la destitució de la directora del COI, la francesa Monique Berliouix, no va agradar massa. Fins a l'arribada del Samaranch, Berliouix era la persona que dirigia el COI, ja que els presidents anteriors no vivien, com Samaranch, a Lausana, i tenien una funció gairebé honorífica. Monique Berliouix, una de les persones que millor coneix les interioritats de la família olímpica, va rebre una indemnització de mig milió de dòlars i es va convertir en assessora de la candidatura de París.

El 1986, els responsables de la candidatura van continuar la seva cursa en la projecció internacional del projecte. La participació en nombroses

Candidatures; última hora

Brisbane:

«Penso que guanyarem, perquè és l'única ciutat que podrà donar allotjament a tots els esportistes en una sola vila olímpica. La concentració en la localització de tots els esdeveniments esportius —tot es concentra en un radi de 20 quilòmetres— és un altre punt important. Però, potser, el factor més important —i que també ha impressionat els membres del COI— és que, en aquests moments en què hi ha molta tensió internacional que afecten el moviment olímpic, Austràlia és una nació que té una tradició d'estabilitat política. El nostre és un règim democràtic ben establert, i els tres partits polítics principals donen suport a la candidatura. Austràlia és un país que pertany a l'Occident i que té, però, bones relacions amb el bloc de l'Est. Austràlia és una seu tranquil·la, que pot aportar un període de calma al moviment olímpic».

(J. Coates, director executiu de l'Oficina Olímpica.)

Birmingham:

«Les possibilitats de Birmingham són molt bones, encara que hem presentat la nostra candidatura relativament tard. Si Barcelona no obté els Jocs, serà Birmingham la ciutat escollida. Barcelona és una candidata seriosa, però, pel que fa a la qualitat dels equipaments, no es pot comparar amb Birmingham. La vila olímpica es troba en un indret molt cèntric. Els atletes estaran a deu minuts a peu de les instal·lacions i de l'Estadi olímpic. Deu pavellons ja estan construïts i, en cas de la nostra designació, només se n'haurien de fer tres més. Enguany, l'edició del Campionat del Món de Kajac i de Rem es faran a Pierpont, que és una instal·lació olímpica. El mateix Samaranch ha quedat molt impressionat de la qualitat de les instal·lacions i els equipaments de Birmingham. Desit-

Les aventures d'Astérix

6 volums de 23 x 29 cms.
1.152 pàgines a tot color

Desitge rebre'n més informació i la forma de pagament.

Nom _____
Adreça _____
Població _____
Tel. _____

Envieu a: Apartat de Correus 1944 • 46080-VALÈNCIA

BAR-RESTAURANT

Canyes

- Especialitat... cuina valenciana.
- ... Menjar per encàrrec al tel. 323 54 15
(dimecres tanquem)

Carrer del Riu, 316 - 46012-PINEDO (l'Horta)

im 1992

PARIS 1992

BARCELONA '92

beograd
92

jo sort a la candidatura de Barcelona». (Leon Hickman, conseller de premsa de l'Oficina Olímpica.)

Amsterdam:

«Amsterdam figura entre els candidats més seriosos, com Barcelona i París, i esperem arribar a la darrera tanda en la votació del COI. Tot i que penso que totes les candidatures han estat ben presentades —això queda reflectit en l'informe del COI—, m'agradaria subratllar la tradició holandesa en l'organització de grans esdeveniments, no tan sols esportius, entre els quals hi ha els mateixos Jocs Olímpics. Oferim una gran capacitat organitzativa i un alt nivell tecnològic.» (Van Cortenberghe, cap de premsa de l'Oficina Olímpica.)

París:

«Totes les ciutats han presentat un dossier d'alta qualitat. La competència serà viva, però esportiva. París, serenament, convençut de la força dels seus arguments, espera la data del dia 17 d'octubre. La nostra candidatura destaca per la concentració

de les instal·lacions i els equipaments, per l'alta qualitat de la nostra infraestructura —comunicació i transports, sobretot—, pel consens de totes les forces polítiques, i pel fet històric de celebrar-se el 1992 el centenari del restabliment dels Jocs Moderns per Pierre de Coubertin. (...) Pel que fa als darrers atemptats terroristes, em remet a les declaracions de Javier Solana que —segons France Presse— opina que aquests fets no han de suposar cap desavantatge de la candidatura de la capital francesa. A més, cal no oblidar que els Jocs tindran lloc el 1992 i no el 1986, i que França disposa de tots els mitjans per solucionar el problema del terrorisme, per garantir la seguretat dels JJOO. La qüestió de seguretat, d'altra banda, l'hauran de garantir totes les ciutats candidates.» (Monsier Grospeilleut.)

Barcelona:

«Totes les ciutats estan molt capacitades per organitzar els Jocs. Totes elles, com Barcelona, ja tenen la ma-

joria de les instal·lacions. Són ciutats amb les condicions polítiques i econòmiques per a celebrar els Jocs i, precisament per això, plantegen un repte molt important a les aspiracions de Barcelona. Ara bé, nosaltres pensem que Barcelona és la més capacitada de totes i probablement la que més es mereix els Jocs, per una sèrie de raons històriques i de fidelitat al moviment olímpic.» (Josep Miquel Abad, conseller delegat del Comitè Executiu de la Candidatura de Barcelona.)

Belgrad:

«Com diuen els americans, uns Jocs sense comunisme és com un casament sense núvia, i Belgrad assegura que la núvia serà puntual. Tenim el suport del govern. No hi ha dubte que Barcelona encapçala la llista de candidats. Crec que per ara tenim un 33 per cent de possibilitats, i dic per ara perquè el temps treballa amb nosaltres.» (Ratko Butulija, president del Consell Executiu de la Candidatura.)

fires i exposicions es va complementar amb els viatges per tot l'Estat espanyol de l'autobús olímpic, que va reclutar seixanta mil voluntaris. El dia 1 de març, Maragall feia entrega a Samaranch a Lausana del dossier de la Candidatura de Barcelona.

El projecte

Els JJOO del 92 ja tenen data: del 27 de juny al 12 de juliol, una quinzena en la qual la ciutat mai no ha patit l'extrema calor de l'estiu, i que compta amb una temperatura mitjana que oscil·la entre els 21 i els 27 graus. Segons l'Oficina Olímpica, unes 40.000 persones treballarien per acollir els 11.000 esportistes, els 4.000 acompanyants, els 2.700 àrbitres i els 7.800 periodistes. La candidatura de Barcelona es centra en quatre «àrees olímpiques», on s'agrupen les instal·lacions esportives de competició i entre-

naments, parcs, jardins i espais de lleure, edificis institucionals i culturals i allotjaments de la família olímpica.

L'Àrea de Montjuïc és l'escenari central on tindran lloc les cerimònies d'obertura i clausura dels Jocs. Els treballs de «L'Anell Olímpic» de Montjuïc es van iniciar a principis del 1984, quan quatre equips d'arquitectes van començar a treballar-hi. L'equip de Correa —integrat també per Milà, Margarit i Buxadé— és l'encarregat de marcar les pautes de la resta d'arquitectes. El japonès Isozaki s'encarrega de la construcció del Palau Olímpic. Bofill és el responsable del Palau de Cristall, seu del subcentre de Premsa, i futura Escola d'Educació Física de Catalunya. L'italià Gregotti farà la remodelació de l'Estadi Olímpic. Els distints palaus del recinte de la Fira de Barcelona i les instal·lacions privades constitueixen

aquesta àrea. En l'àrea de la Diagonal, tindran lloc les competicions de futbol, hipisme, judo, pentatló modern, tennis i voleibol. Les instal·lacions de la zona universitària, del FC Barcelona, del RC Polo i d'altres institucions privades poden acollir, en aquests moments, més de 200.000 espectadors. A l'àrea de la Vall d'Hebron es disputaran les competicions de handbol, ciclisme en pista i tir amb arc. El velòdrom municipal, inaugurat amb motiu de la celebració del Campionat del Món de Ciclisme, és una de les obres realitzades en la perspectiva dels Jocs. Les Il·lars Mundet —un complex residencial— albergaran el Campament Internacional de la Joventut.

L'àrea del Parc del Mar, arran del Mediterrani, és on s'ubicarà la Vila Olímpica i les competicions de badminton i vela, proposta aquesta última alternativa a la celebració de les regates

a Palma de Mallorca. La Vila Olímpica —«que estaria tancada en un recinte de 43 hectàrees per raons de seguretat»— tindrà una superfície global de 275.000 metres quadrats. La seva capacitat serà de 15.000 persones, allotjades en habitacions dobles i es disposarà de restaurants, hotels, botigues, espectacles, heliport, platja, instal·lacions esportives per entrenament i els serveis necessaris. La construcció de la Vila Olímpica suposa la transformació de l'antic barri industrial del Poble Nou en un sector residencial.

D'altres escenaris són l'àrea olímpica de Badalona, que acollirà les competicions de bàsquet, tir olímpic, i també les proves de tir de pentlató modern. Terrassa és la seu escollida per a les competicions de hoquei. Sabadell i Granollers albergaran, respectivament, un part del torneig de futbol i de handbol. Fora de l'entorn metropolità, es situa el llac de Banyoles i el port esportiu de Badia de Palma de Mallorca. «Tots dos escenaris tenen una localització alternativa a Barcelona: el canal de rem del Llobregat i el port esportiu per a vela». Les competicions de piragüisme en aigües vives es realitzaran al riu Valira, a la Seu d'Urgell.

«De les 37 instal·lacions de competició necessàries, 27 estan construïdes, 5 estan en obres iniciades i tan sols 5 estan en projecte. De les 27 existents, 15 són totalment adequades per a les competicions olímpiques, 5 requereixen reformes i 7 són circuits existents que s'adaptaran durant els dies d'entrenament i competició», es pot llegir en un dossier presentat al COI. En el mateix dossier es presenta el pressupost del Comitè Organitzador. Les despeses previstes són d'uns 100.000 milions de pessetes, xifra idèntica als ingressos que, per diferents conceptes, espera rebre el COJO, organisme que en cas de designació de Barcelona hauria de constituir-se en el termini de sis mesos. «L'organització del JJOO no ens ha de costar cap duro, i ha de venir costejada pels ingressos —bàsicament drets de TV, patrocinadors, loteries, entrades, etc.—. Un altre criteri és que els JJOO no suposin cap càrrega extraordinària per al ciutadà i que no produeixin pèrdues. És a dir, no anem a lucrar-nos, no anem a fer beneficis meteòrics com d'altres han pretès», explica Josep Miquel Abad. El mateix Abad, Joan Majó i Leopold Rodés, són els noms que sonen per

a dirigir el Comitè Organitzador dels Jocs (COJO).

Aquest és, bàsicament, el projecte que Pasqual Maragall defensarà davant el COI el proper dia 16 d'octubre a Lausana.

La discrepància

J. Hehms és un membre del Club antiolímpic d'Amsterdam, la ciutat candidata que ha rebut la contestació més forta per part de la població. Hehms va venir l'estiu a Barcelona i va contactar amb grups d'oposició als Jocs. Es va adreçar a l'Oficina Olímpica per demanar informació, i, en arribar-hi, el responsable de seguretat de la porta li va dir que tenia ordres de no deixar-lo entrar. Llavors, Hehms va anar a seure en la terrassa d'un bar que hi ha a 50 metres de l'Oficina Olímpica a Montjuïc. Minuts després, un membre de l'Oficina es va acostar i li va ratificar que ell no podria entrar-hi. «Hi ha un pacte de cavallers entre totes les candidatures de no donar suport a grups que estiguin en contra de les candidatures», va dir, tot afegint que semblava que París havia trencat aquest pacte. Mentrestant, Hehms es va adonar que

X CAMPANYA CARLES SALVADOR CURSOS DE LLENGUA I CULTURA DEL PAÍS VALENCIÀ

NIVELLS: *Castellanoparlants*
Iniciació

Valencianoparlants
Elemental
Mitjà
Superior
Preparatori professorat

HORARIS: Des de les 9,30 h. fins a les 21,30 h.

DIES: Tots els dies de dilluns a dijous.

CURSOS ESPECIALS:

- Cursos recuperació (a qualsevol nivell acadèmic).
- Cursos accelerats.
- Cursos tècnics.

en acabar el curs els alumnes obtindran un certificat que ho acredite.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ

CENTRE CARLES SALVADOR

Moratín, 15. 6a - Tel. 351 17 27 - 46002 - VALÈNCIA

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

un noi li feia fotografies i, una vegada fetes, es va introduir a l'edifici de l'Oficina Olímpica. «És preocupant la metodologia que es pot intuir que utilitza, ha utilitzat i utilitzarà la candidatura olímpica de Barcelona a partir del dia 17 d'octubre, si és que és nomenada». Ho diu Jordi Sánchez, membre de la Crida i testimoni directe de la visita de l'holandès.

El maig passat, els assistents i participants a la VIII Cursa Popular de Barcelona, que es va fer coincidir amb la campanya Sport Aid, es van quedar sorpresos quan un grup de guàrdies municipals es va ficar entre els corredors, i van agafar la pancarta que portaven uns corredors del Moviment de Defensa de la Terra i que mai més no ha aparegut.

«Hi ha una certa unanimitat, però això és normal perquè la gent del carrer no pot endevinar les coses i veure si l'enganyen o no. Només hi ha una publicitat i és favorable als JJOO. Això fa la impressió d'una certa unanimitat, i jo penso que les unanimitats són feixistes. El projecte olímpic és un muntatge que pot ser la ruïna del país. Hi ha una porció de gent, potser no gaire nombrosa, que veu els problemes», afirma Albert Alay, membre del Consell Nacional de l'ERC. L'ERC, que alguns sectors critiquen per la seva ambigüïtat davant el projecte olímpic, ha plantejat a Pasqual Maragall vuit preguntes i demana que l'alcalde doni una resposta pública abans del dia 18 d'octubre. El rang que tindrà la llengua catalana i la senyera, el tractament de Catalunya com a nació, la vinculació amb el V Centenari del Descobriment d'Amèrica, les càrregues econòmiques, les repercussions ecològiques, la creació de llocs de treball, i la utilització de les futures instal·lacions, són els temes per als quals l'ERC demana una definició.

«S'ha creat un ambient històricament favorable a base de rentats de cervells col·lectius, que és el que ha estat tota la manipulació informativa que s'ha fet sobre el tema. Fins i tot, pot ser perillosa físicament l'oposició. Fa poc va sortir en la premsa una notícia que deia que la Federació Catalana de Judo estava disposada a oferir els seus serveis per a enfrontar-se als contraris al projecte olímpic», diu Salvador Balcells, autor del llibre *Barcelona 92. Com desfer Catalunya*, i membre del Moviment de Defensa de la Terra. Balcells afirma que té constància de la censura imposada en una agència d'informació, i en una

emissora de ràdio de la Generalitat que «aconsellen» als periodistes que no parlin de les parts contràries als Jocs.»

«No hi ha hagut debat entorn d'un tema tan fonamental. L'Oficina Olímpica s'ha negat en redó a participar en taules on estigué la Comissió. En aquests moments, l'Ajuntament té una cura exquisida a evitar qualsevol focus de conflicte una mica notable.

Narcís Serra, l'iniciador, i J. A. Samaranch, president del COI.

Així, per exemple, l'estany de rem del Prat s'ha deixat de banda per l'oposició amb què es van trobar», opina Inaki Mingolarra, representant de la Comissió contra la Barcelona olímpica, i ex-vice-president de la Federació d'Associacions de Veïns (FAV). La FAV va ser un dels motors impulsors d'aquesta Comissió, en l'època en què Prudenci Sánchez n'era president. Al març d'enguany, Sánchez va ser substituït per Magda Rodríguez en la presidència de la FAV. «De fet, va haver-hi un acord legal entre gent vinculada al PCC, el PSUC, i el PSC-PSOE per a fer una Junta monolítica», afegeix Inaki. «És natural que el PSOE hagi hagut de maniobrar per evitar els problemes d'aquesta mena de consens que hi havia, i han buscat les substitucions necessàries en cada lloc», opina al respecte Albert Alay.

Jordi Sánchez afirma que la Crida va posar-se en contacte amb l'Oficina Olímpica i que Pedro Palacios —cap de Premsa— va anar a dinar amb ells en un restaurant de Barcelona. «Li vam presentar els 10 punts. Palacios

se'ls va emportar amb el compromís d'estudiar què es podria fer. Vam demanar un escrit de compromís del tema lingüístic abans del 17 d'octubre i van dir que ells no ho podien fer, que en tot cas es faria després. Va haver-hi trucades i, en una d'elles amb el Pedro Palacios, vaig tenir la sensació que estaven enregistrant la conversa. La gran preocupació de Palacios era la de fer-me dir que no hi havia hagut

converses ni cap negociació amb la Crida», explica Sánchez.

L'última oposició és la dels veïns i els industrials del Poble Nou. «Jo porto quaranta anys vivint ací. Estic en l'atur, encara no tinc seixanta anys i ningú no s'encarrega de mi. Visc del cartó i dels cargols. Ací pago 800 pessetes. L'Ajuntament em diu que em portarà a un altre pis, on hauré de pagar cinc o sis mil pessetes. ¿D'on les trauré? Encara que estigui sol, tinc dret a viure». Antoni Muntaner seu a la porta de casa seva, al carrer de Darrera el Cementiri, al Poble Nou, la zona on s'ubicarà la Vila Olímpica. Ell i d'altres veïns han rebut una carta de l'Ajuntament en la qual li donen un termini de sis mesos per a deixar la seva casa i traslladar-se a un altre lloc.

Els nombrosos mitjans i petits empresaris de la zona del Poble Nou han rebut cartes de tancament i precintament dels seus negocis. Més de vuitanta d'aquests empresaris han creat l'Associació d'Industrials i Comerciants del Poble Nou (AIC). Són l'última veu opositora, encara que matinen que no estan contra els Jocs. □